

El Fantasma Dels Meus Somnis.

Em diuen Ashley i per fi ha arribat el cap de setmana, visc en un pis de lloguer de petites dimensions, situat en un barri prou problemàtic ja que els meus pares no guanyen per a més. Era per la vesprada i havia quedat amb unes amigues, ens havien invitat a una festa on ens havien garantit que hi hauria alcohol. Em vaig arreglar i vaig baixar les escales. Al passar per la cuina vaig escoltar als meus pares discutint, com de normal, quan se varen adonar de la meua presència mon pare va endevinar les meves intencions d'eixir.

- On et creus que vas? - va dir quasi cridant.

- Mira ja tinc quinze anys estic farta que em digueu el que he de fer i el que no. Prompte vaig a complir els setze, esteu tot el dia discutint. Us promet que me n'aniré de casa tan prompte com puga. - vaig soltar a la defensiva. Probablement, jo no era la filla més bona y fantàstica del món però ells tampoc ho eren.

Just quan anava a obrir la porta vaig adonar-me de que m'havia deixat la meua bossa al bany, vaig pujar i quan em disposava a anar-me'n algú em va agafar del braç i em va dir: No te'n vages.- vaig girar el cap i em vaig trobar amb un xic jove de més o menys la meua edat amb els cabells rossos i els ulls blaus... Era molt atractiu però l'únic que m'inspirava aquell xic era por, terror.

- Qui eres?- la meua veu es va trencar de por abans d'acabar la frase.

- Jake, i estic al tant de que el meu nom no soluciona res però serà millor que et calmes abans d'explicar-te res, estàs tremolant.- i ell tenia raó, no soluciona res, i clar que estava tremolant, la seva ma estava congelada. Era com si una corrent d'aire fred em recorreguera tot el cos.

-Soltám.- vaig dir amb veu ferma, intentant amagar el sentiment de por. Ell ho va fer a l'instant. Volia córrer anar-me'n però era com si els seus ulls m'atrapasen i no em deixaren moure.

- T'explicaré tot el que vulguis saber i més, però no vages a la festa.- va dir amb veu calmada i jo, pressa de por vaig assentir atemorida.

Estàvem en la meua habitació el més lluny possible u de l'altre.

- Vull aclarir que no et vaig a fer mal, jo s...- va començar a dir però abans de que poguera seguir, la porta de la habitació es va obrir.

- Ashley sóc jo.- va dir la meua mare asomant el cap - Mare que fas ací? Saps que no m'agrada que entris a la meua habitació jo...- però ella va fer com si no veiera a Jake i va dir:

- Ho sent, et deixaré a soles.- i a continuació tancà la porta.

- Un moment, perquè no pot vore't? Que dimonis eres?- Però què estava passant? Ell era humà? Un producte de la meua imaginació? O era de cas un truc dels meus pares per a que no eixira de casa? Siguera el que siguera no hi era normal, però sincerament, preferia l'última opció.

- Ara t'explique - va agafar aire i va continuar- Sóc un fantasma.

Aquelles paraules em congelaren.

- Com un fantasma? Com en les pelis? Un fantasma? Com Casper? - déu meu això era increïble!! - I si és veritat i tu ets un fantasma que fas ací?- vaig preguntar-li amb un nus en la gola.

- Protegir-te.- va dir amb veu ferma.- Et vaig a contar el motiu: Tenia la teua edat i estava vivint la mateixa situació que tu, intentava fugir d'ella com tu fas, eixint de festa, emborratxant-me. No feia cas de les classes. No m'importava res més que divertir-me però el que estava fent era sumergir-me en un pou fosc sense cap eixida. El dia va arribar com qualsevol altre, era el meu aniversari, setze, em sentia eufòric i ens havien invitat a la casa d'un xic famós per les

festes que montava, era prou més major que jo i els meus amics, però em va donar igual. Jo vaig anar a eixa festa i vaig acabar mal. Va ser una festa inolvidable però no va acabar bé; Vaig beure massa i vaig perdre el control. La festa es celebrava en la part de darrere de la gran casa. Vaig perdre l'estabilitat i vaig caure a la piscina amb tan mala sort que em vaig colpejar al cap. Estava allí, amb segons de vida, i vaig vore la meva vida passar pels meus ulls. Vaig vore que no havia fet res, que havia comet un error. Eixe error m'havia costat la meva vida, volia una segona oportunitat per fer-ho bé però les segones oportunitats són difícils. Just abans d'abandonar el meu cos vaig escoltar un plor de bebè acabat de nàixer, aquell bebè ets tu, la meva missió és protegir-te per que no cometis el mateix error que jo.

- Ashley tu ets la meva segona oportunitat.- sabia que era increïble però jo li creia i el por que sentia es va esfumar.

- Perquè els teus amics o algú de la festa no et va ajudar?- vaig xiuxiuejar.

- No sé si ells em veien. Suppose que els que em varen vore creien que estava fent el ximple o refrescant-me.- la tristesa que sentia s'anava convertint en ràbia.

- Però com varen ser capaços de passar així? Estaves morint-tel- Ell es va apropar dos passos, però jo ja no li tenia por.

- Escolta'm tots els meus amics que estaven allí canviaren la seva vida varen fer-se gent de respecte i equilibrada mai van tornar a eixe món, i m'alegre per ells.- va dir ell amb una mirada trista i perduda.

- No és just, però et crec.

Va buscar-me amb la mirada i em va dir:

- Gràcies, Ashley de veritat, ho sent hauria d'haver actuat abans però no sabia com.- els seus ulls eren sincers, ell volia protegir-me.

- Puc abraçar-te?- li vaig preguntar amb veu entretallada.

- Sí.- va respondre mentres s'apropaba. Estava congelat, fred, eixa corrent va tornar a recórrer-me tot el cos mentre una llàgrima s'escapava sense permís.

(quatre mesos després)

Em sentia una bona xica per primera vegada en la meva vida, sense alcohol, sense festes, sense res d'això. Les meves amigues i jo ens havíem distanciat. Em seguien cridant per a que eixira amb elles però jo no canviava la meva resposta.

Des de la visita inesperada de Jake, aquell fantasma que havia encaminat la meva vida i que encara seguia amb mi donant-me suport per seguir, cada dia, després de classe ell m'esperaba, feia els deures i després em quedava parlant amb ell tota la vesprada. Em sentia realitzada, em sentia bé, sentia que podia fer alguna cosa d'utilitat. I tot això gràcies al fantasma dels meus somnis.

Quan passava temps amb Jake em sentia especial, em sentia realment especial. Ell m'havia ensenyat a ser una nova persona, una persona a la qual la gent volia i respectava, m'havia ensenyat a voler una cosa que jo mai hauria après per mi mateixa.

Jo estava enamorada de Jake, sentia que ell no es mereixia aquell final ell, em va ensenyar a somriure i això era inolvidable.

Era un dia com tal altre, vaig eixir de classe i em vaig trobar amb les meves antigues amigues.

- Felicitats, hui compleixes els setze.- va dir Jéssica amb un somriure.

- Gràcies.- li vaig dir tornant-li el somriure.

- Sé que ja no vens amb nosaltres però, si t'apeteix vindre, ens han invitat a una festa de Brand Rivers. És a sa casa.- va dir Cloe donant-me un full on ficava tota la informació.

- Gràcies però no crec que...

- Pensa't-ho al menys.- va dir Jéssica ansiosa. Vaig assentir.

- Ho pensaré Jess però no et promet res.- Vaig ficar-me el full a la butxaca del pantaló i hem vaig encaminar cap a casa, no aniria a eixa festa. Els havia dit això per tal que em deixaren en pau.

Quan per fi vaig arribar a la meua habitació, Jake m'esperava com de normal.

- Felicitats.- va dir somrient, però aquell somriure no va arribar als ulls.

-Gracies, estàs bé?

- Vas a celebrar-ho amb les teves amigues?- va contestar evitant la meua pregunta.

- No.- el somriure li va desaparèixer del rostre.

- Doncs deuries.

- Perquè? Elles no són com jo!

- És que a banda de les teves antigues amigues no en tens altres?

- I això que importa??

- Clar que importa! No ho veus?

- No, no ho veig. La veritat és que no sé perquè dimonis dius això.- vaig dir furiosa.

- Perquè t'estic llevant la vida. No tens amics, ni vius quan estàs amb mi! Dis-me quina vida fas després de l'institut?- els ulls se me'n van omplir de llàgrimes i em varen nublar la visió.

- Tu ets la meua vida.- vaig respondre però la veu se'm va trencar abans d'acabar la frase.

- Jo sóc un fantasma no puc ser la teua vida perquè estic mort. - eixes paraules se'm clavaren com mil ganivets. Vaig eixir de l'habitació però abans li vaig dir:

- Tens raó, estàs mort.- les llàgrimes es derramaren pel meu rostre portant-se tots els moments feliços d'aquells quatre mesos. Vaig traure el full de la butxaca i no vaig dubtar.

- Has vingut!!

Vaig estar tot el temps parlant amb Jess més que parlant bevent, bevent per oblidar el mal que m'havien fet. Jéssica em va deixar sola després d'una estona i vaig decidir anar a vore la festa. Havia begut tant que no sabia ni el meu nom, vaig vore que al jardí hi havia un muntó de gent ballant, uns altaveus gegants, globus i una piscina molt gran, vaig apropar-me a la piscina per vore la meua imatge: estava fatal tenia un aspecte depriment. Vaig donar la volta per tornar a la barra però me'n vaig doblegar el turmell i vaig caure a la piscina. No sentia el meu cos i em quedava sense aire poc a poc. De sobte, la presència d'algú va aparèixer al meu cap; Jake, estava amb mi. Ell va ser el motiu de que lluitara per eixir d'aquella piscina. Quan van vore que m'ofegava a la piscina, vaig entrar en estat de pànic, algú que no coneixia de res es va llençar per traure'm.

Jo estava viva, ell estava mort. Just aquell dia al jardí de la meua casa el vaig vore per ultima vegada. Somriuent em va dir:

- He acomplit el meu treball. Ashley mai t'oblidaré. Et vull. Adéu.- i a continuació va desaparèixer.

-Tu vares ser la meua consciència, la meua llibertat.

fi